

Zamyšlení o farnosti

Skončila velikonoční doba a blíží se Svatodušní svátky. Někteří farníci využili májové pobožnosti, které se konaly po kapličkách v našem okolí a setkali se s naší Matkou v místech, která jsou po celý rok nepřístupná nebo opuštěná. Kdo měl zájem, mohl si při Pašijových hrách připomenout umučení a smrt našeho Pána Ježíše Krista. Letos se hry konaly ve DK již podruhé. Zájem občanů města byl o něco větší než v loňském roce sešlo se 100 diváků a 30 herců.

Jednou z tradičních akcí, které se naše farnost zúčastňuje je Noc kostelů. Tato aktivita je velmi důležitá. Máme při ní možnost otevřít nejen kostel, ale i srdce pro hledající a zvědavé hosty, kteří se chtějí něco dozvědět. V letošním roce si přišlo prohlédnout kostel sv. Jana Křtitele cca 300 návštěvníků. Program začal již tradičně mší svatou a po ní byl koncert varhanní hudby. Potom náležela ukázka liturgických přednětů. Na kůru si návštěvníci pohlédli naše varhany a vyslechli si vyprávění o nástroji a varhanní hudbě.

Zajímavým zpestřením byla prohlídka věže, kde se v místnosti pověžného podávalo mešní víno. Ochutnávka vína byla spojena s výkladem o výrobě hostií a mešního vína.

Celá akce však měla i některé negativní výsledky, kterými byla nejen nižší účast návštěvníků, ale již tradiční nezájem farníků.

Uvědomil jsem si to zvláště při kázání P. Sebastiana o svátku Navštívení Panny Marie. Otec upozornil na touhu Panny Marie navštívit Alžbětu a podělit se s ní o své duchovní zážitky. Při této příležitosti nás povzbudil, abychom se i my snažili podělit o svou víru s lidmi, kteří ji hledají. Jednoduše řečeno, předávat druhým radostnou zvěst.

Jedná se o naše vysvědčení. O tom jak vysokou má hodnotu, si může odpovědět každý sám.

To bychom si měli uvědomit právě nyní, kdy se připravujeme na Letnice.

Miloslav Šmíd

Redakční rada:

Miloslav Šmíd, vlecky.smid@seznam.cz - šéfredaktor

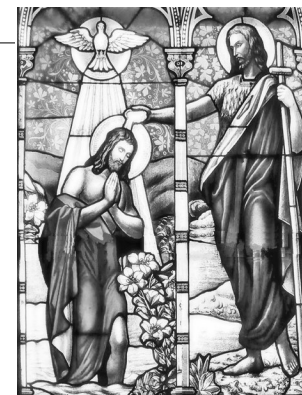
Josef Langfelner, jldk@centrum.cz – fakta, historie, Církev

12.

Těšíme se na vaše příspěvky

Hlas na poušti

2019 (4)

Nezhyneme!

Ne, Pane, tys' nemohl zůstat v hrobě!
Tvá láska, po nás tak dychtivá,
všechny nás bere k Otci, k Sobě
a naši bídu odpuštění překrývá.

Đábel, již z vítězství se těšil v sobě,
zrak se mu v Pravdě otvírá.
Oslepen Láskou ve své zlobě
obličej svůj si zakrývá...

Ne nás! Sám sebe, provždy pohřbívá.

Ivana Krajčíková

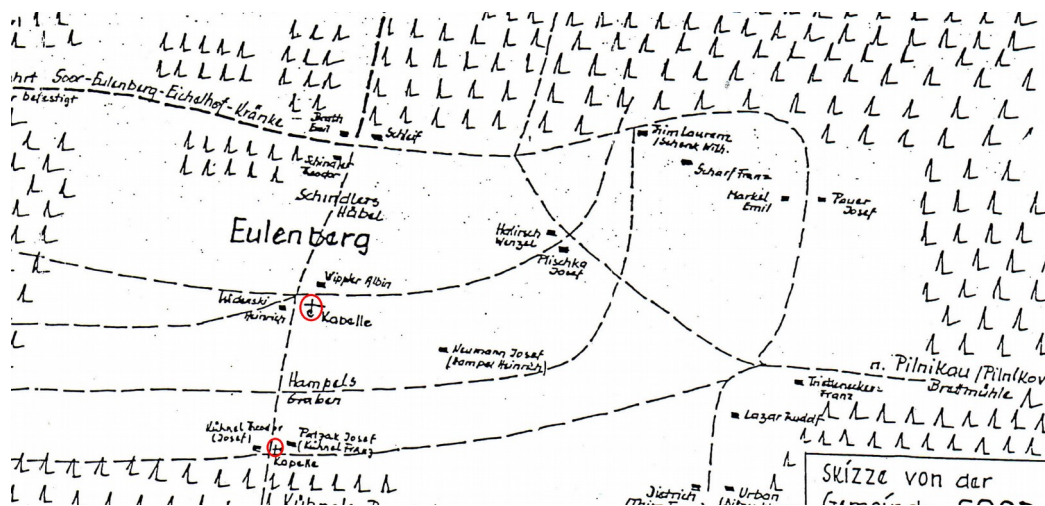
„AŽ ODEJDU A PŘIPRAVÍM VÁM MÍSTO, ZASE PŘIJDU
A VEZMU VÁS K SOBĚ, ABYSTE I VY BYLI TAM, KDE JSEM JÁ.“
(Jn 14, 3).

„A ĐÁBEL, KTERÝ JE SVÁDĚL, BYL UVRŽEN DO JEZERA OHNĚ
A SÍRY, KDE JE I ŠELMA A FALEŠNÝ PROROK; TAM BUDOU
TRÝZNĚNI DNEM I NOCÍ NA VĚKY VĚKŮ.“ (Zjv 20, 10)

Toulky po okolí 2

Pokud si jako výchozí bod pro výlet vybereme Dubový Dvůr, můžeme přes kopec v pokračování cesty vedoucí od Výšinky dojít na rozcestí na Sovinci neboli Olimberku (Eulenberg). Cesta je dost kamenitá a hrbolatá, asi méně vhodná pro kočárky. Na rozcestí nechala vloni obec Hajnice zbudovat zastřešené dřevěné posezení s výhledem na kříž pod lipami a na osamocená stavení dřívější mnohem větší osady Eulenberg. Pokud bychom neodbočili doprava, za chvíli už uvidíme po levé straně kapličku, kterou místní Němci postavili v roce 1901. Kouzlo tohoto místa je podtrženo dvěma mohutnými lipami. Zvonek z kaple byl za první světové války zrekvírován, v roce 1920 byl pořízen nový, jeho patronkou se stala paní Philomena Tamm.

Poničená kaple se v novém tisíciletí dočkala renovace, angažoval se při tom spolu s místními lidmi dvorský grafik pan Miloš Petera. Jeho abstraktní obraz zdobí kapli do loňského roku, kdy byl neznámým pachatelem ukraden. Působivá je moderní úprava u krovu kaple, vytvořená z textilu a hrubě upraveného dřeva. Každý může v této stylizaci objevit něco trochu jiného.

2.

Kaple Panny Marie Bolestné na Borkách byla postavena v roce 1844. Tento letopočet je vytesán nad portálem. Kaple stojí na pravé straně silnice ze Dvora Králové směrem do Žirče.

Borek byla původně vesnice, která se rozkládala po obou stranách silnice a velikostí byla srovnatelná s Choustníkovým Hradištěm, nebo Žirčí.

Za Třicetileté války byla vydrancována a vypálena. Z válečné pohromy se už nikdy nevzpamatovala. V současné době je to osada, která má 7 obývaných domů.

Pohled vzhůru

Při požáru katedrály Notre Dame v Paříži byl strach, aby klenba nepovolila. Zdálo se, že je jen výplň, aby sloup nebyl prázdný, ale není tomu tak. Katedrála bez klenb by se zhroutila dovnitř, protože by opěrný systém neměl co podpírat.

Tento obraz je výmluvný. My lidé současnosti jsme opřeli svůj život o mnohé jistoty ekonomické, sociální, zdravotní. Ale chybí nám často pohled k nebesům, jako něco, co je naprosto zásadní součástí naší existence. Avšak bez opory shora se budova našeho života zhroutí. Kameny ve vrcholu klenby se nazývají svorníky. Chrám Naší Paní tedy opět plní svou úlohu být obrazem světa. Pokud se nezměníme, budou škody ještě větší. Nezapomínejme na pohled vzhůru ke klenbám.

Zpracovala z KT17/2019 a dodala s. M Marta

11.

TVÉMU SRDCI ČEST VZDÁVÁME

Ivana Krajčiková (přebásněná polská liturgická píseň)

Tvému Srdci čest vzdáváme, v slitování spoléháme,
ó Spasiteli drahý.

Srdce vstřícné, otevřené, bylo kopím přeražené,
pro nás plné laskavosti, v Něm se ztratí naše zlosti.

Když nás tíží utrpení, v Něm útěcha, ukotvení,
když klesáme pozdvihuje, hříšníka, co zlo lituje.

Přebývá vždy Ono s námi, radost Mu být s hříšníky,
jen k Němu se utíkejme, záchranu v Něm nacházejme.

Neodvrhuj nás od Sebe, převed' světem, v slasti nebe,
by jsme jen pro Tebe žili, Tvé Srdce si věčně ctíli.

Skrz Matčino Srdce čisté, milost uděl nám, ó Kriste.
Ó, Spasiteli drahý.

Sláva ať je vždy a všude, Tvému Srdci, ó můj, Bože.

Historie úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Úcta k Božskému Srdci byla mezi věřícími už od křesťanského starověku. Během staletí měli tuto úctu i významní světcí: sv. Augustin (354-430), sv. Anselm (1033-1109), sv. Bernard (1090-1153), sv. Luitgarda (1182-1246), ct. Ida (1243-1300), sv. Gertruda z Helfty (1256-1302), sv. Mechtilda z Hackebornu (1241-1299), sv. František z Assisi (1182-1226), sv. Antonín Paduánský (1195-1231), sv. Bonaventura (1221-1274), sv. Markéta Kortonská (1247-1297), sv. Anděla z Foligna (1246-1309), sv. Bernardin Sienský (1380-1444) a další. Sv. Markéta Marie Alacoque (1648-1690) z kláštera Navštívení v Paray-le-Monial viděla Nejsvětější Srdce Ježíšovo poprvé v roce 1673 a 16. června 1675 se jí zjevil Ježíš se Srdcem hořícím láskou. Svátek Božského Srdce Páně schválil v roce 1765 papež Klement XIII. V roce 1889 papež Lev XII. ho určil za slavnost.

10.

Kaple byla vybavena v rámci renovace i nově ulitým zvonem, který nese jméno Daniel. Jaký má hlas, je možné si vyzkoušet, protože kaple je volně přístupná pocestným. Do jejích úprav a vybavování „mobiliářem“ se průběžně nečekaně a poměrně zvláštním způsobem pouští jeden obyvatel Horního Žďáru, což poněkud odporuje původnímu záměru lidí, kteří kapli zachraňovali. Můžete posoudit sami...Není to dílo obce.

Jeden ze stálých obyvatel Sovince, pan Patrik Král, ze dřeva vyrobil a ke kapli věnoval lavičku a malé hřiště s houpačkami. Místo je tedy přitažlivé i pro děti.

Zvláštností je, že na tomto stanovišti byl na jaře 2017 pozorován vzácný brouk majka fialová, který při podráždění vylučuje prudce jedovatou tekutinu.

Pod těmito odkazy byste našli další informace o Olimberku a také včetně ukradeného díla Miloše Petery.

Současný stav zjistíte nejlépe tak, že se ke kapli sami vydáte.

<https://regiony.rozhlas.cz/v-malebne-kralovedvorskem-udoli-zbyla-jen-kaple-byvala-tam-osada-olimberk-7435717?nonmob=1>
https://www.geocaching.com/geocache/GC3RKF6_kaplicka-olimberk?guid=7e10a411-4688-4dc1-8303-37b61f87e347

Až si u ní odpočnete, vyplatí se pokračovat kousek dál, na návrší, kde po pravé straně roste mohutná borovice. U ní stojí malá výklenková kaplička. Ta zatím čeká na dokončení oprav plánovaných obcí Hajnice.

Kapli nechal postavit pan Franz Kühnel, narozený 1.2. 1868. Přesný rok se mi nepovedlo od pamětníků zjistit.

Na fotkách z roku 1942 vidíme před kaplí vpředu vlevo Aloise Kühnela (ročník 1939) a vpravo Aloise Kühnela (ročník 1940), děvče za nimi byla Maria Patzak.

Celá rodina Kühnel, spřízněná s rodinou Patzak, vždy hovořila o „naší kapli“, jak dokládá mapa nakreslená jedním z pamětníků, panem Alfredem Patzakem. Z ní je také patrné, že vedle kaple stála usedlost rodiny Kühnel a v okolí další domy, dnes neexistující. Ani se věřit nechce jak se mohou místa během sedmdesáti let úplně změnit.

Zuzana Kazmirowská

3.

Článek Z.K. je natolik lákavý, že mne a mé kamarády oslovil natolik, že Vám všem chceme nabídnout společnou cestu do těchto míst.

Chceme uskutečnit pochod pro farníky a další zájemce z Výšinky přes Sovinec ke kapličce Navštívení Panny Marie U Studánky v Kocléřově.

Pochod plánujeme v měsíci září. Bližší podrobnosti budou na plakátcích.

Miloslav Šmíd

Skrytý poklad - Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Nadešel červen, měsíc zasvěcený Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, které si tolik zaslouží naší pozornosti. Vždyť Ono je na tomto světě to nejdůležitější. To Ono za nás na kříži trpělo ve smrtelné agonii. Trpělo tolik, že si to ani nedokážeme představit. Dalo se pro nás otevřít kopím. Vytryskla z Něho krev a voda, aby nás všechny obmyla a očistila od našich hříchů. Je to ten nejvzácnější dar, který mohl člověk od Pána dostat. Bez něho bychom nedošli spásy. Přesto je toto přesvaté Srdce lidmi opomíjeno. Nedostává se Mu patřičné úcty a lásky. Toto Srdce tluče pro nás ve dne v noci ve svatostánku a čeká na každého z nás, až k Němu přijdeme a potěšíme Ho svou přítomností. Vždyť Ono se z lásky k nám dalo dobrovolně uvěznit do každého svatostánku na světě, aby se každý člověk na světě mohl k Němu přiblížit. Nabízí nám svou lásku, své milosti, dary, svou útěchu, uzdravení. Přesto je často úplně samo. Nenechme Ho čekat. Nepromarněme takový nádherný dar od Boha a přistupujme k Němu tak často, jak jen můžeme. Vždyť v Něm je náš život a naše spása. Važme si tohoto Svatého Srdce a mějme k němu náležitou úctu. Kdykoliv vejdemo do kostela a uvidíme věčné světlo, uvědomme si, že Ježíšovo Srdce je uvnitř ve svatostánku. Je živé a tluče pro nás. Zastavme se a pozvedněme k Němu svůj zrak, klaňme se Mu, děkujeme Mu a chvalme Ho. Vždyť je to Srdce samotného Boha. Přestaňme vést zbytečné řeči, které si můžeme říci před kostelem. Nenecháme se rozptylovat a raději vychutnejme každý okamžik strávený v Jeho přítomnosti. Přemýšlejme o Něm, čím bychom Ho mohli potěšit. Staňme se věrnými přáteli a utěšiteli Božského Srdce, které nás tolik miluje a potřebuje. Stále trpí za nás, za hříšníky. Denně se za nás obětuje při mši svaté a prosí našeho Otce o milost. Každá naše myšlenka na toto Svaté Srdce, každá chvilka strávená s Ním, Ho potěší a má nesmírnou cenu. Jak je nádherné, že Ho máme. Nezapomínejme na Něho.

Bože, náš Otče, děkujeme Ti za Svaté Srdce našeho Pána Ježíše Krista. Kéž každý člověk v Něm nalezne svůj život.

Sandra Rybová

Farní knihovna

Farní knihovna bude o prázdninách v nouzovém režimu, protože se bude stěhovat do nově připravovaných prostor v 1. patře. Knihy si budete moci půjčit po osobní domluvě s knihovníky (Miloslav Šmíd, Markéta Hamanová, Zdeněk Vinař). Případně na tel. čísle 602492046, 602579281.

Představujeme.

Novou knihou ve farní knihovně je útlá knížečka s velkým obsahem: Předzpěv k Andělskému pozdravení. Napsal ji otec Jeroným (1907-1985) - kněz z trapistického kláštera Sept-Fons ve střední Francii.

Doporučuji všem si knihu půjčit a jejím prostřednictvím získat hlubší porozumění textu růžence. Je to cesta k Panu Ježíši přes Andělské poselství.

Pro inspiraci uvádím některé pasáže z uvedené knihy:

V úvodu otec M. Mikuláš z kláštera v Novém Dvoře píše: V knize Komu zvoní hrana, líčí Ernst Hemingway scénu, ve které se zraněný voják modlí Zdrávas, Maria a umírá v okamžiku, kdy vysloví „nyní i v hodinu naší smrti“.

Otec Jeroným zavedl do modlitby Zdrávas, Maria dvě krátké pauzy.

První hned na začátku. Po oslovení: Zdrávas, Maria se zastavíme. Pozdravili jsme Pannu Marii a chceme s ní hovořit. Nemá smysl pokračovat, dokud ji anděl tuto informace nepřinese. Dokud se nenaváže spojení.

Druhá pauza je po slovech „nyní“. Požádali jsme Matku Boží, aby se za nás přimlouvala, a ona se nyní obrací k Bohu místo nás a hovoří v náš prospěch, dopřejme ji k tomu čas.

Tato dvě krátká zastavení nám umožní se vyhnout rutinně odříkávání slov. Tímto způsobem si vytvoříme návyk - znovu a znovu se obracet k Bohu a prohlubovat přátelství s ním.

Miloslav Šmíd.

8.

P. JAROSLAV STŘÍŽ ve Dvoře Králové n.L.

Drazí farníci,

dovoďte, abych Vás touto cestou alespoň částečně seznámil s pozoruhodnou osobností P. Jaroslava Stříže, který naši farnost navštíví u příležitosti „Mariánského večeřadla“ v sobotu 29. 6. 2019 od 15,00 – 17,30 hodin na faře ve Dvoře Králové n.L. Jedná se o tradiční mariánskou pobožnost, která se skládá z mše svaté a mariánských písní. P. Jaroslav Stříž je mariánský ctitel a poutník po celé Evropě, kde se snaží povzbuzovat k duchovní život. Měl jsem to velké štěstí, že jsem několik poutí s ním mohl prožít. Pro mne je velkým vzorem a učitelem.

Zdeněk Bartoš

Svědectví o veliké důvěře v Boha kněze P. Jaroslava Stříže z Křešic u Litoměřic

Otec Jaroslav vzpomíná: Narodil jsem se roku 1952 v Kořenci u Boskovic. Do školy jsem chodil v Okrouhlé. Do kostela jsem chodil do Benešova, kde jsem byl pokřtěn i biřmován. Po základní škole jsem vystudoval gymnazium v Boskovicích. Hrál jsem v bigbeatové kapele, orchestru „SPEKTRUM“ Boskovice asi 6 let. Vystřídal jsem několik zaměstnání a také vyzkoušel práci v Olešnické masně. Ta byla poslední štací světskou a posledním pokusem o vysokou školu. Ve 26 letech jsem onemocněl rakovinou, která se během roku 1980 rozšířila po těle. Byl jsem na dvou operacích a podstoupil jsem chemoterapii. Nepomohlo to a můj konec byl zpečetěn. Měl jsem též oboustrannou rakovinu plic, kašlal jsem krev. Lékaři řekli mojí mamince, aby připravovala pohřeb. Dávali mi maximálně týden života. V té době jsem byl už „obracený“ po předchozím velmi vlažném duchovním životě. V tomto „posledním týdnu života“ jsem se rozhodl jet do Budapešti na charismatické setkání letniční církve - 1.–3. listopadu 1980. Bylo to právě o víkend. Za totality zde bylo tajné mezinárodní setkání charismatiků a viděl jsem tam skutečné zázraky uzdravení a obrácení...Po vyzvání jsem přišel dopředu, aby se pomodlili i za mne. Nikoho jsem tam tehdy neznal, ani oni neznali mne. Dali mi tlumočnický, manžel z Komárna. Při modlitbách v jazycích jedna paní začala ke mně prorokovat z Ducha Svatého: „Dnes jsi smrtelně nemocný, ale Ježíš Tě uzdraví na těle i na duchu, a pak odevzdáš celý svůj život Pánu Bohu a staneš se sluhou Božím. Tak se stane!“ Opakovala: „Musíš věřit – tak se stane!“ A tak se stalo skutečně: Byl jsem uzdraven! 5.

Doma mně čekalo nemilé překvapení: Čekal tu na mne pan farář, vzdálený strýc z Brna a řádová představená. Oba přijeli na pohřeb, samozřejmě na můj! Já jsem jim řekl: „Jsem uzdraven a žádný pohřeb nebude. Můžete odjet domů. S Pánem Bohem!“

Oni se však nedali tak rychle odbýt a mermomocí trvali na svém, společně s mojí maminkou a sestrou. Nastala velká hádka: Oni chtěli za každou cenu, abych se připravil na smrt a přijal všechny svátosti nezbytné ke spáse. Já jsem to odmítnul s tím, že jsem zdrav...Tak jsme se „řezali“ až téměř do rána. Ráno oba odjeli s nepořízenou. Moje drahá maminka nevěřila, že jsem zdrav – ještě po celý seminář až do primice!

Do semináře mne vzali až za 3 roky. Ani církevní představení nechtěli věřit v mé uzdravení. Byl jsem 12 let v plném invalidním důchodu, i po dobu studia a ještě jako kněz v pastoraci. Když jsem se hlásil na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu, dostal jsem posudek od lékařů ze Žlutého kopce z Brna: „Neschopen jakékoliv tělesné i duševní činnosti.“ Tečka. Když to v Litoměřicích uviděla přijímací komise, spráskla ruce: „Co s Tebou budeme dělat? Důchodce a ještě neschopen – se hlásí na studium vysoké školy teologie. To jsme tady ještě neměli.“ Řekl jsem jim, že zajedu do nemocnice na „Žluťák“ do Brna, aby mi zrušili důchod a uschopnili ke studiu na VŠ. V nemocnici mně ale lékařské kapacity odmítly. Oni prý vědí lépe, co dělají, a nebudou prý měnit svá rozhodnutí kvůli nějaké přijímací komisi v Litoměřicích. A zatím, co jsem byl v Brně, mě však ona litoměřická přijímací komise, složená ze zástupců Církve a státních – komunistických orgánů, přijala na fakultu... Tak se v naší zemi stalo, že „neschopný, umírající invalida“ vystudoval CMBF, stal se knězem a sloužil Bohu a ještě při tom bral plný invalidní důchod!

U lidí je to nemožné, ale ne u Boha, vždyť u Boha je možné všechno. Amen.

Ještě jedna legrační věc se stala při volbách za totality: Bylo to v r. 1987. Samozřejmě jsem k volbám nešel. Bylo to před svěcením. Po volbách přijeli soudruzi až z Ministerstva kultury a školství: Klusák (ministr) a Jelínek. Vyhrožovali mi, že mě vyhodí, a že nikdy nedostanu souhlas. Smál jsem se jim od očí! To je ještě víc rozzuřilo a vykázali mně ven. Do zápisu napsali, že nejsem normální, nemohou se mnou nic dělat, ale že mohu dále studovat. Nikdy nedostanu však

6.

souhlas k výkonu kněžské služby! - O půl roku později byli oba soudruzi propuštěni pro neschopnost... Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.... Za rok pak padl i „věčný, všemohoucí, komunistický režim!“ Kněžské svěcení jsem přijal 25. 6. 1988.

Rok a půl jsem působil v Liberci. Po sametové revoluci jsem byl poslán na poutní místo do Křešic u Litoměřic a k němu patří další řada farností. Zde působím do dneška.

Dopis čtenářky.

Dobrý den,

jen co nejrychleji, mám dnes mnoho práce.

Pokud jde o Hlas. Máte představu, kolik lidí a jací lidé ho vůbec čtou? Komu je tedy vlastně hlavně určen? Já vím, že potenciálně všem, ale třeba moji rodiní příslušníci ho ignorují. Všeobecně pro mladší lidi možná jako kdyby ani neexistoval.

Bylo by samozřejmě ideální, kdyby se v něm objevovaly příspěvky různých farníků a kdyby se texty týkaly života farnosti (tak jako regionální nebo místní, obecní noviny řeší hlavně dění na určitém území - proto kupujeme Krkonošský deník, ne kvůli všeobecným zprávám v něm, ale kvůli regionálním).

Ale lidé v tomto směru asi aktivní nebudou, neodpovídá to ani dnešnímu stylu, kdy se raději zuřivě a nezávazně diskutuje na facebooku.

Takže Hlas je "plátek" Mirka Šmída, Pepy L., sestry Marty a Ivany Krajčkové, popř. Markéty Hamanové. Vlastně nakonec docela dobrý počet, ne ? A protože já bych toho mohla vyplodit ještě celkem dost, třeba bude i "mým" plátkem - těžko říct, jestli mohou mé příspěvky někoho zajímat.

Jméno je redakci známé.

7.